

Därför kallar jag mig gärna pentekostal, Halldorf

Henrik Åström: Jag vill stå med i ett sammanhang där Anden inte är en diffus kraft utan en vibrerande närvaro

Förstora

Henrik Åström: När jag uttrycker mig vara pentekostal är detta inte en markering mot något annat, eller ett uttryck för något som nödvändigtvis är bättre. (Privat, Devin Avery)

26 maj 2021 12:00

“Visst kan etiketter markera gränser och att människor i detta känner att de inte passar in. Men utan dem blir det andliga landskapet diffust och svårt att navigera och känna trygghet i”, skriver pastorn Henrik Åström i sitt svar på Joel Halldorfs kulturessä.

I pingst skrev Joel Halldorf en intressant artikel i tidningen Dagen där han beskrev på vilket sätt han uppfattar sig vara pingstvän, eller vän av pingsten som han själv uttrycker det. Joel skriver att han värnar om att bevara öppenheten för Anden och låta sig överraskas av Anden. Detta känns verkligen angeläget! Samtidigt skriver han att han inte vill kalla sig pentekostal, vilket han uppfattar vara en form av omvänd syndakatalog med krav på hur man bör vara.

Efter att ha läst artikeln började jag fundera på varför jag själv inte bara är vän av pingsten utan vill vara en pentekostal pingstvän och i detta identifiera mig med en organiserad pingströrelse. Min reflektion har inte som mål att gå i polemik med Joels text utan ska uppfattas som ett komplement från en person som trots allt kallar sig för pentekostal.

Jag vill så här direkt lyfta fram att jag älskar den världsvida kyrkans bredd och att jag ser Anden verka i kyrkan som helhet. Själv firar jag så gott som varje vecka nattvard i domkyrkan i Lund tillsammans med andra präster och pastorer och jag upplever också en fantastisk bönegemenskap med präster, nunnor och munkar i Lunds kristna råd. När en av systrarna i Røgle kloster för ett tag sedan beskrev sitt böneliv förundras jag över det Andens liv jag såg i henne, trots att vi tycker olika i en rad centrala teologiska frågor. Jag inser att kyrkans rikedom och mångfald är långt mycket större än det som kan inrymmas i begreppet pentekostal och inom den pentekostala rörelsen. Att identifiera sig som pentekostal är därmed enligt min uppfattning inte ett uttryck för att vara bättre eller mer andefylld än andra kristna.

För mig handlar pentekostal snarare om att känna identitet, hemhörighet och att vara en del av den gren inom kyrkan vars särdrag, liv, pragmatism och betoningen på Andens liv är något unikt inom kyrkan. När den brittiske kyrkohistoriken och tillika Oxford professorn Diarmaid MacCull i BBC- serien "A History of Christianity" kartlägger den kyrkliga historien förundras han slutligen och framför allt över den pentekostala kyrkans livfulla tro och förmåga att nå in i olika kulturer och att nå fram till människor i vår tid. Jag håller med!

Halldorf skriver att den kyrkliga etiketten inte är viktigt utan snarare att vi är öppna för Anden. Jag delar synen att vår öppenhet för Anden är det allra viktigaste, men jag vill inte sätta dessa båda perspektiv mot varandra. Det är klart att Andens vind är helt avgörande för kyrkan och vårt personliga andliga liv. Den pentekostala rörelsen har ända från början betonat betydelsen av Andens dop och den personliga erfarenheten

av Anden. Att sedan också uttrycka sig vara pentekostal visar enligt min uppfattning en andlig trostillhörighet som jag tror är mycket viktig. Visst kan etiketter markera gränser och att människor i detta känner att de inte passar in. Men utan dem blir det andliga landskapet diffust och svårt att navigera och känna trygghet i.

En av de vanligaste frågorna vi ofta ställer när vi för första gången möter någon är vad personen arbetar med. Denna fråga handlar vanligen inte om vårt stora intresse för varandras arbete, utan snarare om hur vi på bästa sätt kan möta någon utifrån där hon befinner sig. Vi söker efter beröringspunkter och utifrån vilka samtalen kan ta sin början. I mötet med varandra har vi alla också ett behov av att uttrycka och visa i vilket sammanhang vi själva finns i. Detta visar nämligen något av vår identitet och vilka vi är. Detta pekar på att ett uttalat sammanhang både är viktigt för oss personligen men också när vi möter varandra.

Samtidigt inser vi relativt snabbt att en kyrklig etikett inte ger den fulla bilden av en person. Den andliga etiketten pentekostal berättar om var vi hör hemma, men berättar knappast om en persons hela andliga innehåll och bredd. Det säger inget om personen är andedöpt, längtar efter Jesus snara ankomst eller till och med tror på helgon. Men den säger något viktigt om vilket sammanhang personen finns i och vilken tro som där är utmärkande.

Vad är det då som kännetecknar den pentekostala församlingsrörelsen? Den pentekostala rörelsen kännetecknas bland annat av:

- Det personliga mötet med Jesus
- En personlig frälsning och omvändelse
- Troendedop
- Mission och evangelisation där församlingen förväntas växa numerärt och andligt

- Bibeltrohet
- Andedop och personlig erfarenhet av Anden
- Andens gåvor och dess centrala funktion i församlingslivet
- Guds ingripande och tilltal in i nuet
- Det allmänna prästadömet
- Lokal ledning och beslutsfattande i församlingen
- Gudstjänster som präglas av förväntan och liv
- En livsnära och praktisk präglad tro
- Fri och spontan bön
- En längtan efter väckelse.

När jag kallar mig för pentekostal är det dessa punkter jag relaterar till och identifierar mig med. Jag vill stå med och vara en del av en rörelse som bygger en kyrka där dessa punkter är tongivande.

När jag ser den svenska och globala pentekostala rörelsen ser jag en otrolig mångfald. Uttryck och sätt att vara pentekostal skiljer sig åt, men oavsett vilken pentekostal församling jag besökt i världen har jag känt igen mig. Det är nämligen inom dessa ovan nämnda punkter som församlingslivet uttrycks och kännetecknas, men hur och på vilket sätt de uttrycks på varierar.

I Pingstkyrkan i Lund har vi medlemmar från världens alla hörn. Där uttrycks tro och Andens liv på många olika sätt. Det svenska bönemötet och den afrikanska mer livfulla bönen finns här sida vid sida och är inte varandras motsatser. Bönen är sprungen ur en och samma Ande och vi känner alla igen oss, men bönen uttrycks

och genomförs på olika sätt. Pentekostalismen handlar inte om en särskild stil eller form utan om att leva ett liv i och genom Anden där var och en tillåts uttrycka sin tro genom den person man är. Detta sker naturligt inom ramen för den spiritualitet som är formad utifrån den pentekostala trons kännetecken.

När jag uttrycker mig vara pentekostal är detta inte en markering mot något annat, eller ett uttryck för något som nödvändigtvis är bättre. Det uttrycker snarare var jag finns, var jag hör hemma och vilken spiritualitet jag finns inom och formas utav. Jag älskar den pentekostala rörelsens andliga liv, frihet och tro på Guds närvaro. Jag vill stå med i ett sammanhang där Anden inte är en diffus kraft utan en vibrerande närvaro. Jag vill stå med i ett sammanhang som genom Anden drivs till mission och diakoni och där alla uppfattas vara utrustade till att delta. Därför vill jag kalla mig för pentekostal kristen.

Av Henrik Åström , Pastor och föreståndare i pingstkyrkan i Lund